

ΛΙΝΑ.*

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

Ἐκεῖνο ὅπερ μένει.

VIII.

Μόλις ἔθιξε τὰ ἐδέσµατα διὰ τῆς ἀρχῆς τῶν ὀδόντων, ἀπερροφημένος ὅλος ὑπὸ τῆς θέας τῆς προσφιλοῦς εἰκόνης· ναι, πρῶτοντο τοιαύτη ὅποιαν ἐγνώρισεν αὐτὴν, μετὰ στοιχείων καλλονῆς, ἅτινα ἀναμφιβόλως προήχθησαν ἤδη εἰς τελειότητα ἀπόλυτον, μετὰ τῆς ἀξιολατρευτοῦ αἰδημοσύνης τῆς παρθενικῆς αὐτῆς ἡθῆς, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς σπινθηροβολοῦσης πονηρίας τῶν μεγάλων καὶ ζωηρῶν τῆς ὀμμάτων ἡ πικρῆς ἐκείνης ἡ πολυχρόνητος, ἥτις τῷ ἐκλεψεν ὅλην αὐτοῦ τὴν ζωὴν, τὸ «θαῦμα» ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὡς ἐκλέσεν αὐτὴν ἡ κ. δὲ Ραμβέρ.

Ἐπὶ τῆς διὰ ζωηροῦ σκέπης κεκαλυμμένης τραπέζης τὰ πάντα ἐλάλουν περὶ τῆς μεμαρτυρημένης ἐκείνης μερίδος τῆς γῆς, ἣν ὁ Ἰωάννης δὲν ἐγίνωσκεν· οἱ ἦσαν πτηνὰ παρεσκευασμένα ἀναμφιβόλως ὑπὸ μαγειροῦ ἰθαγενοῦς, ἡμίθρακτος ὄρουα, τὸ «βαρθὰ» κεκαρυκευμένον δι' ἰνδοπεπέρεως, τὰ ἑτερογενῆ ἀρτύματα καὶ αἱ ὀζόλμα, παρὰ ταῦτα δὲ αἱ ἰνδικαὶ ὀπώραι, ἐν ἧ καταστάσει δύνανται νὰ φθάσωσιν εἰς Γαλλίαν, ἥτοι βανάναι ἀποπεφλοισμένοι, τὰ ἐξ ἰνδικῶν ἀπίων παγωτά, τὰ ἐσπερίδια τῆς Κεϋλάνης, οἱ νωποὶ φοίνικες, καὶ καρποὶ μαγγιῶν προσέτι τηροῦντες ποσότητά τινα τοῦ χυμοῦ αὐτῶν. Ἐντὸς τῶν τορευτῶν κρυσταλλίνων κυλίκων καὶ φιαλῶν διέλαμπεν ὁ οἶνος τῆς Βορδῶ, ὃν οἱ ἄγγλοι ὀνομάζουσι claret, χάριν δὲ τῶν ἐπιδορπίων ὁ Port-wine τὸν ὅποιον δίδουσιν εἰς τὰ παιδίαι· ἡδὺ δὲ ἔρωμα, ἀναπεμπόμενον ἐξ ἀνατολικῶν θυμιατηρίων καὶ εὐδύμων ξύλων, ἐπλήρου τὴν αἴθουσαν.

Ὅτε ὁ Ἰωάννης ἀνέβη καὶ πάλιν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ἀσθενοῦς, κατείχετο ὑπὸ ὀνειρώδους τινὸς μέθης· τὰ πάντα τῷ ἐφάνησαν μεταμεμωρμένα, καθ' ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ὑπνέται εἶχον διορθῶσαι τὴν κλίνην, χωρὶς νὰ μεταποτίσωσι τὸν ἀπασχολοῦντα αὐτὴν, καὶ μεταλλάξαι τὰ παραπετάσματά της· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ρογήρος, ὑπὸ τὴν ἀντιπερισπαστικὴν ἐνέργειαν τοῦ ἐκδούρου ἀπυλλαγῆς τῶν βρογχικῶν συριγμῶν, ὑπνωττεν ἡδὴ ἡσύχως, ἐνῶ ἐλαφρὰ ἐρυθρότης ἐπορφύρου τὰς πρεϊὰς αὐτοῦ.

Ἀλλὰ πλησιάζας πρὸς τὴν τράπεζαν ὁ ἰατρός εὗρεν ἀπέναντι τοῦ ἀνακλίντρου αὐτοῦ, ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου ἤρειδε τὰς χεῖρας καθήμενος, παρὰ τὴν μελανοδόχην καὶ τὴν γραφίδα, αἵτινες ἦσαν ἐκεῖ τεθειμέναι χάριν τῶν ἱατρικῶν συνταγῶν, ἀντὶ τοῦ κοινοῦ χάρτου, στιλπνὸν φύλλον ἐπιστολικῶ παπύρου μετὰ

φκέλλου, ὑπερκείμενα ἐφ' ἐτέρου φκέλλου, φέροντος τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφὴν :

Κύριον Ἰωάννην Δαήλ

διδάκτορα τῆς ἱατρικῆς

Αἰφνιδίᾳ ζοφερὰ ὁμίχλη ἐκάλυψε τὰ ὄμματα αὐτοῦ· ἡ καρδία αὐτοῦ ἐπαύσατο πάλλουσα καὶ ἀκούσιον ρίγος ἐδόνησε τὰ μέλη του... τίς εἶχε θέσει τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην; τίς δὲ εἶχε γράψει αὐτὴν, καὶ τί αὐτὴ περιεῖχε; Φεῦ! ἀνεγνώριζε τὴν γραφὴν, πικρὰ δὲ τίς σκέψις ἐσκότιζε τὸ μέτωπόν του... τί ἄρα περιέκλειεν ὁ φκέλλος; ὦ, ἀπλούστατον! ἴσως οὐδὲν ἄλλο ἢ γραμμᾶτιον πεντακοσίων φράγκων, τὴν ἀντιμισθίαν τῆς ἀρσιώσεως αὐτοῦ τιμολογουμένην κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ ἱατροῦ Βερὰκ! Διὰ πυρεσοσύσης χειρὸς ἠνοῖξε τὸν φκέλλον, ἀλλ' ἀνέσυρεν ἀπ' αὐτοῦ ἐπιστολὴν ἀντὶ χρημάτων ἔχουσιν ὧδε :

Κύριε,

Διὰ τῶν ἀτιμῆτων φροντίδων καὶ ἀρσιώσεως, ἃς ἐπεδαφιλεύσατε εἰς τὸν ἀδελφόν μου, τὸν Ρογήρον μου, διὰ τοῦ ζήλου καὶ τῶν ἀγώνων ἡμῶν ἐπεβλήθητε ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου ἐσχαί· ὅθεν δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀνχθέσω εἰς τοὺς συγγενεῖς μου τὴν φροντίδα τοῦ νὰ τεκμηριώσωσιν αὐτὴν πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ παρκαλῶ νὰ δηλώσητε πρὸς ἐμὲ κατ' εὐθείαν τίς ἡ ἀντιμισθία τῆς ἀρσιώσεως ὑμῶν.

Λίνα.

Ὁ Ἰωάννης ἐπὶ στιγμὴν διέμεινεν ἀναυδὸς καὶ ἐν συγχύσει ἰδεῶν· ἀλλ' ὅτε κατενόησε τὴν σημασίαν τῆς ἐπιστολῆς, ἐδράξατο τὴν γραφίδα.

— Ἀς συντάξωμεν εἶπε τὴν σημείωσιν τῶν ἀντιμισθίων· ἐψιθύρισε μετ' ὀργῆς.

Καὶ ἔγραψε τάδε :

Κυρία,

Διὰ τὴν σωτηρίαν ἣν ὁ Θεὸς κηρύσσει νὰ συντελέσῃ δι' ἐμοῦ οὐδὲν ἀπολύτως μοὶ ὀφείλεται, καθ' ὅτι ἐγὼ μὲν ἐπενέβην κατὰ τύχην μόνον, ἢ, κάλλιον εἰπεῖν, κατὰ θέλημα τῆς Προνοίας.

Ἡ δὲ εὐγνωμοσύνη ὑμῶν καὶ τῶν οἰκειῶν ὑμῶν ἀνήκει νομίμως εἰς τὸν οἰκογενειακὸν ἱατρὸν σας κ. Βερὰκ. Οἱ ἱατροί, ὡς οἱ ναυτικοὶ καὶ στρατιῶται, ἔχουσι τοὺς ἀξιοματικούς αὐτῶν, ἐγὼ δ' ἔμαθον νὰ ὑποκλίνωμαι πρὸ τῶν ὑπερτερούντων ἐμοῦ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ.

Οὐχ ἦττον εὐχαριστῶ ὑμῖν ἐπὶ τῇ κολακευτικῇ ὑμῶν πλάνῃ.

Ἰωάννης Δαήλ.

Ἐπὶ δὲ τοῦ φκέλλου ἐπέγραψε :

Κυρία· χήραν δὲς Ἀἰρες.

Καὶ ἀρῆκεν ἐπίσης ἀνοικτὸν τὸν φκέλλον· ἰδὼν δὲ τὸν ἀθηνῆ κοιμώμενον ἡσύχως, ἐθεώρησε περιττὴν ἡδὴ τὴν περσιτέρω ἐπαγρύπνησιν ἐπ' αὐτόν, καὶ σηκινούσης τῆς δεκάτης ὥρας, ἀπεχειρέτησε τοὺς

*) Ἰδε ἀριθμ. 18, σελ. 358—360.

οικοδεσπότης, πρὸς οὓς ὑπέσχετο ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ κατὰ τὴν πρῶϊν τῆς αὔριον.

XI.

Ἀλλὰ τὴν πρῶϊν τῆς αὔριον δὲν ἐπανῆλθε· ἐπιστολὴ δέ τις μόνον παρὰ τῆς κ. Δαήλ ἐδήλωσε πρὸς τοὺς ἀναμένοντας αὐτὸν ὅτι ὁ ἰατρός ἡσθένει.

Ναί, ὁ ἰατρός ἡσθένει ἐπίσης, καθηλούμενος ἐν τῇ κλίνῃ ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ ὃν προὔκλεσεν ἡ ἀϋπνία, ἡ ἀγωνία, ἡ κόπωση καὶ ὁ ἐν τέλει κατενεχθεὶς ἀπροσδόκητος οὗτος κτύπος. Ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀποθάνῃ· πῶς; ἡ Ἑλένη δὲν εἶχεν εἰσέτι νυμφευθῇ, ἡ δὲ φιλότιμη μήτηρ θὰ ἐθρήνει ἀπαρηγόρητως· πρὸς τί νὰ ἐπιθέσῃ μέλαν σῆμα πένθους ἐπὶ τοῦ γαμηλίου λευκοῦ πέπλου τῆς νεάνιδος καὶ ἐπὶ τῆς ἀργυρότριχος κόμης τῆς χήρας μητρός; Ὅθεν δὲν ἀπέθανε, καθότι ἀριστα ἐθεράπευσεν αὐτὸς ἑαυτόν, μηδὲνα ἄλλον ἰατρὸν προσκαλέσας.

Ὅταν κατέλιπε τὴν κλίνην ἰσχνός, κλονούμενος καὶ κεκυρωμένος ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ὀδύνης ἡ μήτηρ λυομένη εἰς δάκρυα, ἀνεβόησε περιπαθῶς :

— ὦ, Ἰωάννη μου! Ἰωάννη μου! . . .

Ἐκεῖνος ἐννοήσας τὴν σημασίαν τῆς ἀναφωνήσεως, ἐφίλησεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς ἄλλοτε, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ὀξείας θλίψεως.

— Ναί, εἶπεν αὕτη· τὸ βλέπω καλῶς, δὲν ἀρκεῖ πλέον ἡ μήτηρ· δὲν εἰμαι πλέον ἱκανὴ νὰ σὲ φυλάξω, νὰ σὲ ὑπερασπίσω· ἔχεις ἀνάγκη ν' ἔλθῃς ἀλλοτὴς τινὸς ἀγάπης.

— Καί . . . ἐκεῖνοι; ἠρώτησεν ὁ νέος δειλῶς· πῶς ἔχει τὸ παιδίον;

— ὦ, τὸ παιδίον ἐθεράπευθη ἐντελῶς· χθὲς ἦλθε μόνον τοῦ ἐφ' ἀράξης ἵνα λάβῃ εἰδήσεις περὶ σοῦ· ἡθελε νὰ ἐκδίσσῃ τὴν εἴσοδον εἰς τὸ δωμάτιόν σου, ὁ ταλαίπωρος μικρός, διὰ νὰ ἴδῃ τὸν «κ. Δαήλ» ὡς ἔλεγε· ἄλλως τε καὶ ἐκεῖνοι ἤρχοντο καθ' ἐκάστην.

— Ναί, εὐγνωμονοῦσιν· ἐψιθύρισεν ὁ Ἰωάννης· εἶναι ἀγαθοί· θὰ ὑπάρχω νὰ τοὺς εὐχαριστήσω.

— Ὅκ σὲ συνοδεύσω καὶ ἐγώ, ἂν θέλῃς.

— Εὐχαρίστως μῆτερ, ἀπάντησεν.

Καὶ ἐκάθισε, τὸ πρῶτον ἤδη ἐκτὸς τῆς κλίνης κατὰ συντετριμμένος ἐκ καταβολῆς ἐν ᾧ ἡ χήρα περητῆρει αὐτὸν ἀνησυχῶς ἀνὰ μέσον τῶν δακρύων τῆς.

— Ἐχεις ἀνάγκη ἀναπαύσεως, μακρῆς ἀναπαύσεως, Ἰωάννη μου, ἐψέλλισε.

— Ναί, μῆτερ, ἀπεκρίνατο ἐκεῖνος, διαστέλλων τὰ κάτωχρα χεῖλη εἰς θλιβερόν μειδίσμα· καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά της, ἐστήριξεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του, λέγων :

— Ἰδοὺ! ἐκεῖ . . . ἐκεῖ καὶ μόνον πάσχω· πάσχω διηνεκεῖς ἀναπλάσεις, ἀποπνιγμούς. Ἄ, ὄχι! δὲν εἰμαι μόνον κατ' ἐπιφάνειαν ἐγὼ ἰατρός· οἱ πλείοτεροι τῶν συναδέλφων μου δὲν παρατηροῦσι τὰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, οὐδὲ καταμετροῦσιν ἐπὶ τῆς πλάστιγγος τὴν σπουδαιότητα τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, τῆς

ιδίαις αὐτῶν φύσεως· ἀλλ' ὡς πρὸς ἐμέ, τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι τὸ μυστήριον τῆς ἰσχύος μου, ἡ, κάλλιον εἰπεῖν, τῆς ὑπεροχῆς μου· τί μοὶ δίδει τὴν λεπτότητα τοῦ παρτηρητικοῦ, τὸ ἀλκίναστον διαγνωστικόν μου; ἔκτακτος τις πυρετώδης καὶ ἀσθενικὴ νευροπάθεια δι' ἧς ἀναγινώσκω ἐν τῷ πλησίον ὑπὸ τὴν φλόγα τῶν ιδίων μου συγκινήσεων· ἀλλ' ἡ φωτίζουσα λαμπρὴς καίεται ἀπ' ἑαυτῆς· διότι ἐπὶ ἰδίᾳ δαπάνῃ καὶ θυσίᾳ ἐπιδαφιεύω τὸ φέγγος καὶ τὸ θάλπος μου! τί νὰ σοὶ εἴπω ἐπὶ τέλους; ἕκαστος βλίνει κατὰ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν αὐτοῦ.

Δὲν εἶναι ἰατρός, κατ' ἐμέ, ὅχι δὲν εἶναι ἰατρός, ἐκεῖνος ὅστις μένει ἀπαθής, ἐκεῖνος ὅστις πρὸς οὐδὲν λογίζεται τοὺς ψυχικοὺς πόνους τῶν ἀνατεθέντων εἰς τὴν εὐσεβῆ αὐτοῦ φροντίδα· βλέπεις, μῆτερ, ἀνάγκη νὰ ἦναι τις ποιητὴς ἐν μέρει ἵνα ἀποτελέσῃ ἕξοχον ἰατρὸν· διότι ἄνευ τῆς ἐνδομύχου ἱερᾶς φλογὸς εἰς τί δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἡ ἐπιστήμη; εἰς τὸ νὰ ἐξασκήσῃ μόνον, τὸ πολὺ, τὴν ἰσχυρὰν μνήμην ὁποιοῦδήποτε κοινῷ ἀνθρώπῳ· ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο· διότι καὶ ἐνταῦθα ὡς πανταχοῦ ὑφίσταται ἡ ἰδέα τῆς ἀνωθεν κλήσεως· ἐμελέτησας, ἀνέλυσας, ἀπέκτησας αὐθεντεῖαν, ἔχει καλῶς· κατέχεις τὴν ὀνοματοθεσίαν ἐξικρέτως, ἡ κεφαλὴ σου εἶναι κατὰ λόγον ἐν τῷ ὁποίῳ, τὰ πάντα ἀκριβῶς καὶ κατὰ τῆξιν ἐγγράφονται· ἀλλὰ μήπως ἄρα χάριν τῶν μηχανικῶν ἐνεργειῶν τοῦ πνεύματος προικιζόμεθα διὰ τοῦ διπλώματος τούτου; μήτοι ἐν μόνον οἰονδήποτε ἐγγχειρίδιον ὑγιεινῆς ἡ θεραπευτικῆς κοινῆς καὶ συνήθους δὲν ἐπαρκεῖ ὅπως κατὰ τήσῃ ἱκανὴ καὶ τὴν ἀμαθεστάτην τῶν γυναικῶν ἵνα καταπολεμήσῃ τὴν συνάγχην ἢ καὶ τὴν ὀστρακικὴν ἀκόμη; τοῦτο εἶναι τόσῳ μᾶλλον ἀληθές, καθ' ὅσον ἡ γυνὴ καταδείκνυται ἐπιδεξιωτέρα ἡμῶν κατὰ τὴν λεπτοτάτην τῶν χειρουργικῶν ἐργασιῶν, τὴν μαίευσιν.

Εἶχεν ἐγερθῇ ἀνεπισθίτως ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ μεθ' οὗ ὠμίλει, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἠκτινοβόλουν ἐξ ἐνδομύχου πυρός.

— Οὐχί, οὐχί! δὲν ὑπεδύθημεν μόνον χάριν τῶν ἀπλῶν τούτων ἐνεργειῶν τὸν ἱερὸν τοῦ ἰατροῦ χαρακτῆρα· ἡ φύσις, μᾶλλον εἴρων ἢ οἱ ἄνθρωποι, καὶ σφοδρότερη τῶν σοφῶν ἰδίᾳ, ἐπιβέβηκε ἡμῖν οὐχὶ σπανίως ταπεινῶσιν τινα εὐκαταίαν, εἰρωνεῖαν εὐεργετικὴν· ποσάκις δὲν εἶδον ἐν τῇ ἐξοχῇ χωρικῶς θεραπευομένους διὰ χόρτων μόνων, ποσάκις δὲν εἶδον γελοῖους γόητας θεραπεύοντας τοὺς ἀσθενεῖς πρὸς πείσμα τοῦ νόλου, ὅστις ἀπαγορεύει αὐτοῖς τὸ ἰατρεῖον, πρὸς χλευασμὸν τῶν ἐπιστημόνων, οἵτινες κατεδίκαν ἐκεῖνους εἰς θάνατον! καὶ ἐκ τῶν μαθημάτων τούτων, ἐκ τῶν ταπεινώσεων τούτων ἐπωφελέσθην ἐγώ. Δι' ὑπερτάτης τινὸς ἀντανάκλασεως τῶν συμπαθειῶν μαντεύω ποῦ ὁ πόνος ἐδρεύει, θεῖα δὲ ἐπινεύσει δύναμαι νὰ συμμετέχω κατὰ βάθος τῶν δεινῶν καὶ τῶν βαρύνων τοῦ πάσχοντος. Ἄ! ἡ ἱατρικὴ δὲν εἶναι ἡ ἐπιστήμη τῶν σιδηρῶν ψυχῶν, αἵτινες

οὐδὲν ἄλλο ἢ μνήμην οἶονεῖ τετυπωμένην ἔχουσιν, αἵτινες γινώσκουσι τὰ πάντα ἄλλ' οὐδὲν ἰδῶνται· εἰ-
ναι ἢ κατ' ἔμπνευσιν ἀποκάλυψις τῶν μυστηρίων τῆς
ἀνθρωπίνης φύσεως διὰ τῆς δεισδυτικῆς ὀξυδερκαίας
τοῦ βλέμματος τῆς ψυχῆς, εἶναι ἢ εὐσέβεια ἢ ἐν-
θέρμως δεομένη τοῦ Θεοῦ, ὅπως μὴ ποτε διαψεύσῃ
τὴν ὑπερτάτην Αὐτοῦ δικαιοσύνην καὶ ἀγαθότητα!

— Ἀλλὰ σύ, ἄλλὰ σύ, τέκνον μου! . . . ἀνέκραζεν
ἡ μήτηρ περιπτυσσομένη αὐτὸν μετὰ συγκινήσεως.

— Ἐγώ; ὦ! ἐγώ. . . . ὅα σοὶ τὸ εἶπω, μήτερ,
ἐκ τίνος πάσχω· οὐδεὶς ἄνθρωπος γνωρίζει κάλλιον
ἐμοῦ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πάθησιν. Ἄν κατὰ τὴν στιγ-
μὴν ταύτην ὁ ἰατρός Βεράκ ἦτον ἐδῶ, ὅα μὲ παρετή-
ρει ἀνησυχῶς διὰ μέσου τῶν διόπτρων αὐτοῦ, καὶ
ὅα ἔλεγεν ὅτι παραφρονῶ· ὦ, τὸν δυστυχῆ! . . . ἰδοὺ
πᾶν ὅτι ἔχω· ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ἡ θλιψὶς ἀποτίθεται,
βαρύνει, αἰμάσσει ἐν τῇ καρδίᾳ μου· ἔχω ἀνεύρυσμα
ἡθικόν, ὅπερ δύναται νὰ ἐπενέγκῃ τὸν θάνατον ὡς
καὶ τὰ λοιπὰ εἶδη αὐτοῦ, καὶ ὅπερ θεραπεύεται μόν-
ον διὰ διαφυγῆς τινος ἀπὸ τῆς σημερινῆς καταστά-
σεως, δι' ἐκπαιδύσεως τινος αἰφνιδίας· ἀλλὰ δὲν
δύναμαι νὰ φαιδρῶν τὴν καρδίαν μου, καὶ πνίγωμαι
βαθμιαίως· εἶναι ἀπλούστατον, βλέπεις καὶ σὺ ἡ
ιδία, ὅτι ἡ κατὰστασις αὕτη δύναται νὰ παραταθῇ
ἐπὶ πολὺ, ἀλλ' οὐχ ἦττον δύναται ἐπίσης καὶ νὰ λήξῃ
τάχιστα, ἀγαπητὴ μήτερ, καὶ φοβούμαι μήπως ἐπ'
ἐμοῦ ἡ λήξις εἶναι λίαν προσεχὴς· συγγνώμην, διότι
σοὶ τὸ λέγω, ἀλλ' ὀφείλω βεβαίως νὰ σὲ προδιαθέσω.
Ἐὰν δὲν συμβῇ θαυμά τι, τὸ ὅποιον βεβαίως δὲν
προσδοκῶ, — καὶ τὸ ὅποιον, ἀλλοίμονον! . . . ὅχι
πρὸ πολλοῦ ἐνόμισα ὅτι βλέπω ἐπιτελούμενον, —
θ' ἀποθάνω ἐξαίφνης, καταπίπτων ὑπὸ μίαν καὶ μό-
νην ἀνέμου πνοήν! . . .

Ἀλλ' ἡ χήρα ἐθρῆναι ὀλοοῦζουσα ἐν ταῖς ἀγκά-
λαις αὐτοῦ καὶ ὁ υἱὸς μεταμελούμενος, ἠθέλησε νὰ
τὴν καθησυχάσῃ.

— ὦ, ὅχι, ὅχι, μήτερ! ἔπραξα κακῶς, σ' ἐφύ-
θησα, σοὶ προὔξენα λύπην! . . . ἀλλὰ πιθανώτατα
ἀπατώμαι . . . μὴ τρομάξεις! ὅχι δὲν θ' ἀποθάνω.

XII.

Μόλις μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἡμερῶν ὁ Ἰωάννης
ἀπερπάσας ν' ἀποδῶσῃ ἐπίσκεψιν εἰς τὴν οἰκεγένειαν
Βέρλεϋ.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς εἰσόδου παρετήρησεν ἐπὶ
τῶν προσώπων τῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες ἐγνωρίζον αὐ-
τὸν ἄριστα, συμπάθειαν ἄμα καὶ ἐκπληξιν.

— Τόσφ λοιπὸν ἡλλαξά ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν;
εἶπε πρὸς τὴν μητέρα.

Εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, διείδεν
ἐντὸς εὐμεγέθους κατόπτρου, περιπλασιουμένου ὑπὸ
φατνώματος, ὅτι οἱ κοῖλοι αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ καὶ οἱ λε-
πτυνθέντες τῆς μορφῆς χαρακτῆρες ἀνηγγάλλον τὸν
ἐκμηδενισμόν ὃν ἡ νόσος ἐξήσκησεν ἐπ' αὐτοῦ· ὠρ-
θοῦτα οὐχ ἦττον εὐθύς, καὶ ἐτῆρει τὴν κεφαλὴν ἄ-

καμπτον. Ἀλλὰ καὶ ἡ κ. Δαήλ, διδούσα ταῦτα
πάντα συγχρόνως, παρετήρησεν ὅτι ἡ ἀσθενικὴ αὕτη
ὠχρότης τοῦ νεαροῦ ἀνδρὸς ἐπέτεινεν ἐπὶ μᾶλλον τὸ
ἐκ φύσεως διακεκριμένον ἦθος τῆς μορφῆς αὐτοῦ.

Ἡ κ. Βέρλεϋ, πάντοτε χαρίεσσα καὶ ἀφελής, ὑπε-
δέξατο αὐτοὺς μετὰ προθύμου σπουδῆς.

— ὦ! πόσον χαίρω διότι σᾶς βλέπω! ἀνέκραξεν·
εἰσθε καλλίτερά κ. Ἰωάννη, σᾶς βλέπω ἀρκετὰ ζωη-
ρόν· φαίνεται ὅτι ἦτον ἀπλὴ κρίσις ἡ ἀσθενεία σας.

Ἄ! ἀλλὰ εἰξεύρετε πόσον μᾶς ἐφοβήσατε;

Ἐφληνθήσεν οὕτως ἐπὶ μακρόν, θίγουσα πᾶν οἶον-
δήποτε θέμα συνδιαλέξεως, περιπίπταμένη ἐπὶ πάντων
ὡς χρυσάλις κατὰ τὰς ροπὰς τῆς φαντασίας αὐτῆς,
καὶ λαλοῦσα περὶ τοῦ ραγδαίου ὁμβροῦ τῆς χθῆς, καὶ
τῆς αἰθριολαμποῦς εὐδίας τῆς σήμερον.

— Γνωρίζετε; προσέθηκεν, ὁ Ρογήρός μας, ὁ Ρο-
γήρός σας μᾶλλον, διότι σεῖς τὸν ἐσώσατε, ἐπωφε-
λήθη τὴν ὥραίαν ἡμέραν διὰ νὰ κἀμῃ ἕνα περίπατον.

Καὶ ἀπευθυνομένη πέραντα πρὸς τὴν κ. Δαήλ,
τῇ εἶπεν:

— Ἐγὼ καὶ νὰ σᾶς εἶπω ἰδιαιτέρως, ὅπως
ἰδιαιτέρως.

Ὁ Ἰωάννης εἶδε τὰς δύο γυναῖκας μειδιῶσας ἐν
κρυφῇ συνεννοήσει:

— Κύριε, τῷ εἶπεν ἡ κ. Βέρλεϋ, ἐπιθυμῶ νὰ ὁμι-
λήσω πρὸς μόνην τὴν μητέρα σας, μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ
τὴν παραλάβω κατ' ἰδίαν;

Ἐκεῖνος κατένευσε φιλίως, αἱ δὲ δύο γυναῖκες κα-
τέλιπον αὐτὸν μόνον ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ.

Τότε ὁ νεαρὸς ἀνὴρ, καθίσας ἐπὶ ἀνακλιντῆρος,
περιέπεσεν εἰς χαῦνον ρεμβασμόν, διϋπνωτιζόμενος
ὑπὸ τῆς εἰδικῆς ἀδρηνείας ἣν συνεπάγεται πᾶς μέγας
φυσικὸς κλονισμός.

Τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐπλανᾶτο τυχαίως ἐπὶ τοῦ ξενι-
κοῦ διακόσμου τοῦ δώματος ἐκείνου, ἐπὶ τῶν ἐξ εὐό-
σμου ξύλου ἐδρῶν, ἐπὶ τῶν ἐκ τεκταίνης καὶ ἀνακαρ-
δίου ἀνθοδοχείων, ἅτινα ἐπλήρου ἡ ἀλόη, ἡ ἡ στυλ-
πνόφυλλος βεγονία, ἡ οἱ νῆνοι φοίνικες, ὧν τὸ τεχνη-
τὸν φύλλωμα ἀνειλίσσετο ριπιδοειδῶς. Καὶ ἐκ συμ-
πᾶσης τῆς εἰκόνης ταύτης ἀνεδίδετό τι ὥσει ἄμυδς,
ὥσει νέφος, ὅπερ, περιλοῦν τὸ μέτωπόν του, διεκυ-
λίετο βραδέως ἐντὸς τοῦ πνεύματος αὐτοῦ· ὑφίστατο
σιγηλῶς τὸν βραδὺν καὶ βαθμιαῖον τοῦτον ὑπνωτι-
σμόν, ἡ δὲ ἀπνησθητικὴ ψυχὴ, καταλείπουσα ἐπὶ στι-
γμὴν τὸ ἐξησθηνημένον σῶμα, περιεπλανᾶτο κύκλῳ
μέχρι καὶ τῶν ἀπωτάτων ἐτι γωνιῶν, ἃς ἡ διάθεσις
ὅλων ἐκείνων τῶν ἀντικειμένων, πού μὲν μεμονωμέ-
νων, πού δὲ συμπεφυρμένων κατὰ τύχην, οἶονεῖ ἐπὶ
σκοπῇ ἀπετέλεσεν.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

(Ἀκολουθεῖ).

Ὁ ἐπεύθυνος

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Πέραν

Τυπολιθογραφεῖον ΝΕΟΛΟΓΟΥ